

Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΑΛΤΕΡΟΣ

*Δήγημα αναφερόμενον εἰς τὴν πολιορκίαν
τοῦ Στρασβούργου.*

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον ἀριθ.)

Μετὰ τὴν παράδοσιν τοῦ Στρασβούργου, ὁ Γερμανικὸς στρατὸς κατέλαβε τὸ φρούριον καὶ οἱ τραυματαῖαι μετεκομίζοντο εἰς τὴν πόλιν· μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ὁ Οὐάλτερος. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μαρτίνου ἔλαβεν ἄδειαν νὰ μένῃ παρὰ τῷ ἀδελφῷ του καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ καταλλήλου τοποθετήσεως αὐτοῦ εἰς οἰκίαν τινα, ὅπου ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τὰς ἀναγκαίας περιποιήσεις. Ὅθεν θέσας αὐτὸν ἐπὶ φορείου τὸν μετέφερεν εἰς τὴν πόλιν· ἀλλὰ δυστυχῶς αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ἦσαν ἔρημοι· οἱ δὲ αἱ θύραι καὶ ἀκόμη καὶ τὰ παράθυρα τῶν οἰκῶν κεκλεισμένα, ὥστε ἐνόμιζε τις, ὅτι εὗρισκετο εἰς νεκρόπολιν.

— Φοβοῦμαι, — εἶπεν ὁ Μαρτίνος· εἰς τοὺς φέροντας τὸ φορεῖον συστρατιώτας τε, οἱ δὲν θὰ εὕρωμεν μέρος νὰ τοποθετήσωμεν τὸν ἀδελφόν μου εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Δὲν βλέπετε ποῖαν ἀποστροφὴν δεικνύουν εἰς ἡμᾶς, ὥστε οὐδεμία ψυχὴ ζῶσι φαίνεται πουθενά; Μόλις ὅμως εἶχε προφέρει τοὺς τελευταίους τούτους λόγους καὶ τὸ παράθυρον χαμηλοῦ τινος οἰκίσκου εἰς παρακειμένην τινα στενωπὸν, ἀνοίγει καὶ ἐξ αὐτοῦ προβαίνει ἡ μορφή μιᾶς γυναικός.

Ὁ Μαρτίνος τὴν εἶδε καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ εἰσέλθῃ εὐρέθη πλησίον αὐτῆς καὶ τὴν παρεκάλεσε ἂν εἶχε τόπον νὰ δεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πληγωμένον τινα στρατιώτην καὶ δὲν θὰ ἐξημιώνετο διὰ τοῦτο.

Ἡ γυνὴ κατ' ἀρχὰς ἐφάνη τρομάξασα, ἀλλὰ ταχέως συνήλθεν ἐκ τοῦ τρόμου τῆς καὶ προσεκάλεσε τοὺς στρατιώτας νὰ εἰσέλθωσιν.

Ὁ πληγωμένος εἰσῆλθῃ καὶ ἐτέθη ἐπὶ τῆς ὑποδεχθείσης κλίνης, οἱ δὲ στρατιῶται, ἀνεχώρησαν ἀφήσαντες τὸν Μαρτίνον μόνον μετὰ τῆς γυναικός.

Ἐκ τῶν ἐπίπλων τοῦ δωματίου ἐν κυρίως ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ Μαρτίνου· ἦτο δὲ τοῦτο εἰκὼν τῶν γονέων τε κρεμασμένη ἐπὶ τῇ τοίχῃ! «Πᾶ λοιπὸν εἶμαι; — εἶπε καθ' ἑαυτόν. — Πῶς ἔτυχεν ἡ εἰκὼν αὕτη ἐν ταῦθα; Ἐδῶ, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μυστήριόν τι, τὸ ὁποῖον πρέπει ν' ἀνακαλύψω.» Ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε πρὸς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἐκεῖ εὗρισκε τὴν γυναῖκα καθημένην καὶ κλαίουσαν.

— Δὲν μοι λέγεις, παρακαλῶ, πῶς ἔτυχε νὰ ἔχῃς τὴν εἰκόνα ἐκείνην· εἰς τὸ δωμάτιόν σου; — τὴν ἤρώτησε μὲ συγκίνησιν.

Ἀντὶ ἀποκρίσεως ἤκουσεν ἀνεστεναγμούς καὶ εἶδε τὴν γυναῖκα ἐκείνην τρέμουσαν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἰσχυρᾶς συγκινήσεως.

— Καὶ ποῖα εἶσαι, λοιπὸν σὺ; — ἐξεφώνησεν ὁ Μαρτίνος· ἀλλ' ἰδέα τις ὡς ἀστραπὴ διελθοῦσα διὰ τοῦ νοός του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀπόκρισιν, τὴν ὁποίαν ἡ λυποθυμημένη γυνὴ δὲν ἡδύνατο νὰ τῷ δώσῃ.

— Ἐλισάβετ! Ἐλισάβετ! ἀγαπητὴ μου Ἐλισάβετ! — ἀνέκραξε κλαίων ὁ Μαρτίνος. Ἀνοίξε τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ ἰδὲ ὅτι εὗρισκσαι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀγαπητοῦ σου Μαρτίνου! Εἶναι δυνατόν, ὅτι σὺ εἶσαι ἐδῶ; Πῶς; καὶ ἀπὸ πότε;

— Μὴν ἐρωτᾷς, — ἀπεκρίθη μετ' ὀλίγον ἡ Ἐλισάβετ συνελθοῦσα, — χαίρω δὲ μόνον, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἀπέστειλεν ἐδῶ, διὰ νὰ περιποιηθῶ τὸν πληγωμένον μὲ Οὐάλτερον.

— Ὁ δὲ Δανιὴλ ποῦ εἶναι, τί ἀπέγεινεν; ἠρώτησεν ὁ Μαρτίνος.

— Ἐφρονεῖται πρὸ δέκα ἡμερῶν ὑπὸ μιᾶς βόμβας, ἐνῷ ἐπήγγαινον εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ἤδη, ὡς βλέπεις, εἶμαι ὀλομόναχῃ. Ἀλλὰ τί λέγει ὁ ἱατρὸς περὶ τῆς πληγῆς τοῦ Οὐάλτερου; Ὁ γαῖνη καλὰ;

— Ἐχει πολλὰς ἐλπίδας περὶ τούτου, ἀλλὰ χρειάζεται ἰσχυρίαν καὶ πρέπει νὰ προσέχωμεν μὴ ἐννοήσῃ ποῖα εἶσαι, διότι μία τοιαύτη συγκίνησις δύναται νὰ τὸν φονεύσῃ.

— Οἱ δὲ γονεῖς μας — οἱ ἀγαπητοὶ γονεῖς μας, πῶς ἔχει; μὲ ἐνθυμούνται; μὲ ἀγαποῦν ἀράγε εἰσέτι, ἢ μ' ἐλησμόνησαν καὶ μὲ μισοῦν διότι οὐδέποτε ἤκουσαν περὶ ἐμοῦ; Ὡ, ἐάν ἡδυνάμην νὰ τοὺς ἴδω, θὰ ἔπιπτον εἰς τοὺς πόδας των καὶ θὰ τοὺς ἐζήτηουν ἀγγχώρησιν.

— Καὶ σὲ ἐνθυμούνται καὶ σὲ ἀγαποῦν ὡς πρότερον, — εἶπεν ὁ Μαρτίνος — πιστεύουν δὲ, ὅτι ἡ αἰτία τῆς σιωπῆς σου, ἦτον ὁ ἀρχεὺς ἐκεῖνος Δανιὴλ, καὶ οὐχὶ σὺ.

— Ναί, — εἶπεν ἡ Ἐλισάβετ, — ἐγὼ ἔγραφον ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδεμίαν ἐπιστολὴν μου ἔστειλέ ποτε — τὰς ἡμέρας ὅσας εἰς τὸ συρτάριόν του ἀφοῦ ἀπεβίωσεν.

Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται δύναται νὰ φαντασθῶν μὲ ὁποῖαν καὶ ὁπόσῃ φροντίδι καὶ ἀγάπῃν περιποιεῖτο καθ' ἐκάστην τὸν πληγωμένον ἀδελφόν τῆς ἢ Ἐλισάβετ, καὶ πόσον ἐφλέγετο ἡ καρδιά τῆς μὴ δυναμένη νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ καὶ τὸν καλύψῃ μὲ τὰ ἀδελφικά τῆς φιλήματα. Οὕτω παρήλθε μία ὁλόκληρος ἐβδομάς ὁ δὲ Οὐάλτερος ἐφαίνετο προβαίνων εἰς τὸ καλλίτερον, ὅτε πρῶταν τινα εἰς ἀξιωματικὸς ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ εἰσελθὼν ἐνεχείρησεν εἰς τὴν Ἐλισάβετ φάκελλον περιέχοντα τὸν σιδηροῦν σταυρὸν, ὅστις ἐδίδετο εἰς μόνους τοὺς διακριθέντας ἐπ' ἀνδρεία, διὰ τὸν Οὐάλτερον· πρὶν δὲ ἡ Ἐλισάβετ προφθάσῃ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ Οὐ-

αλτέρου, ἑκαῖνος εἶχεν ἀκούσει ὅλα καὶ ἐζήτησε νὰ ἴδῃ ἀμέσως τὸ ἐπίζηλον ἑκαῖνο βραβεῖον. Λαβὼν δ' αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του, τὸ ἔθλιψεν ἐπὶ τῆς καρδίας του, καὶ εἶπεν. « Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογῇ τὸν βασιλέα—τὸν βασιλέα μου. Θὰ τὸ φορέσω τὴν πρώτην Κυριακὴν, ὅπου θὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀφοῦ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Βερολίνον. »

Ταῦτα εἰπὼν ἔπεσεν εἰς εἰδός τι ναρκώσεως, ἕκ τῆς ὁποίας ἐξηγέρθη αἶφνης πρὸς τὸ ἐσπέρας καὶ ἰδὼν τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν Ἑλισάβετ καθημένους περὶ αὐτῶ, « Ἐχω παράξενον προαἰσθημα, —εἶπεν.— Φοβῶμαι, ὅτι θὰ ἀποθάνω. Μῆτερ, ἀγαπητὴ μητὲρ Ἰσυνάφας δὲ τὰς δύο τῆς χεῖρας «ἐψιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, « Ἰησοῦ τὸ αἷμα καὶ ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι τιμὴ μου, ἡ ἔνδοξος στολὴ μου. » τὸ δὲ πνεῦμά του ἀπέπηγχε εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ ἀνάπαυσιν. Ἡ συγκίνησις τοῦ σιδηροῦ σταυροῦ, τὸν ἐφόνησεν.

Ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὴν θλίψιν τοῦ Μαρτίνου καὶ τῆς Ἑλισάβετ, ὡς καὶ τὰ τῆς ταφῆς τοῦ Οὐαλτέρου, ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν ἐπάνοδον τῆς Ἑλισάβετ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Αὕτη ἦτο τῇ ὄντι ἡμέρα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, καὶ βάλαμον, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὴν πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ὁ θάνατος τοῦ Οὐαλτέρου εἰς τὰς καρδίας τῶν γονέων τῆς.

Μετὰ τοὺς συνήθεις ἀσπασμοὺς, ὁ πατὴρ λαβὼν τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ἀνέγνωσεν ἐξ αὐτῆς κατὰλληλον μέρος καὶ γονατίσας ἠὲ χαριστήρας τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς Ἑλισάβετ καὶ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Μαρτίνου, ὡς καὶ διὰ τὸν ἡρωϊσμὸν καὶ τὸν χριστιανικὸν θάνατον τοῦ Οὐαλτέρου, καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν εὐλογίαν καὶ χάριν του ἐπὶ τοὺς ἐπιζῶντας.

Ὅταν ἔθνος τι ἔχῃ ἐν τοῖς κόλποις του τοιαύτας εὐσεβεῖς οἰκογενείας, ὁποῖα εἶναι τὸ ὑποκείμενον τῆς παρουσίας διηγήσεως τὸ ἔθνος ἑκαῖνο οὐδένα διατρέχει κίνδυνον, ἐξωτερικὸν ἢ ἐσωτερικόν· διότι εἶναι γεγραμμένον «Μακάριον τὸ ἔθνος, τοῦ ὁποίου Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος.»

Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται, οἵτινες ἀνέγνωσαν μὲ εὐχαρίστησιν τὴν ἱστορίαν τῶν δύο ἐκείνων μικρῶν παιδιῶν, θέλουν μιμηθῆ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς φιλοστοργίαν των, τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀφοσίωσιν καὶ τὸ πρὸς τὸν Θεὸν σέβας καὶ ὑπακοήν των.

ΠΕΡΙ ΨΕΥΔΟΥΣ.

Ποῖος δὲν βδελύσσεται τὸν ψεύστην; Καὶ πόθεν προέρχεται οὗτος ὁ βδελυγμός; Ἡ αἰτία εἶναι πρόδηλος. Ὁ ψεύστης εἶναι γνήσιον τέκνον τοῦ διαβόλου.

περὶ τοῦ ὁποίου τὸ Εὐαγγέλιον διαβεβαίωσιν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἦτο ψεύστης, καὶ δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν ἀλήθειαν. Εἶναι δὲ οὐχὶ μόνον ψεύστης, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους. Ἀπὸ τὰς ἀναριθμήτους μυριάδας τῶν ψευδολογῶν, ὅσαι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐλέχθησαν, τὴν πρώτην εἶπεν ὁ διάβολος εἰς τὴν Εὐάν εἰς τὸν κήπον τῆς Ἑδέμ. Πόσα ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τοῦ κόσμου τούτου ἔμαθον τὴν χαμερπὴ καὶ διαβολικὴν τέχνην τοῦ ψεύδεσθαι ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ ψεύδους!

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας παρεπονείτο ὅτι ἐν τῇ καιρῷ αὐτοῦ ἡ ἀλήθεια εἶχε πέσει εἰς τὰς ὁδοὺς. Δὲν ἔπεσε καὶ εἰς τὰς ἡμετέρας ὁδοὺς καὶ ἀγοράς καὶ σχολαῖα, καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας ἡμῶν προσέτι; Διδάσκουν οἱ γονεῖς τὰ τέκνα των νὰ λαλῶσι πάντοτε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰ μικρὰ ὡς καὶ εἰς τὰ μεγάλα; Δὲν ἀληθεύει, ὅτι γονεῖς τινες, πρὸ πολλοῦ διδάσκαμοι αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ψεύδους, διδάσκουσι μὲ τὴν δύναμιν τοῦ παραδείγματος καὶ τὰ ἴδια των τέκνα νὰ ψευδολογῶσιν; Ἀλλὰ τί φρικότερον παρὰ ν' ἀκούῃ τις ψεύδη ἀπὸ τὰ χεῖλη ἀνθρώπου, ἐπαγγελλομένου ὅτι εἶναι μαθητὴς Ἑκείνου ὅστις εἶναι ἡ Ἀλήθεια;

Λέγεται, ὅτι ἐπρότεινάν ποτὲ εἰς τὸν βασιλέα Θεοδώριχον οἱ ἀδελκοὶ του νὰ νοθεύσῃ τὸ νόμισμα τῆς βασιλείας του. Ἀλλὰ γενναίως τοῖς ἀπεκρίθη. Τίποτε φέρον τὴν εἰκόνα μου δὲν θέλει ποτὲ ψευστῇ. Τὸ νόμισμα ἦτον ἐντετυπωμένον μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως, καὶ δὲν ἤθελε νὰ συγχωρήσῃ νὰ κυκλοφορῇ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, εἴτε μεταξὺ τῶν ἰδίων τῶν ὑπηκόων εἴτε μεταξὺ ξένων, ψευδομένη ἐνῶ μετέβαιναν ἀπὸ χεῖρα εἰς χεῖρα.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ἐν ἀρχῇ κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Ὁ ἔνδοξος καὶ ἅγιος Θεὸς ἐνετύπωσε τὴν εἰκόνα ἐαυτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ θέλει τάχα συγχωρήσει νὰ ψεύδεται ἀτιμωριτὴ ἡ εἰκὼν αὕτη; Πόσον εὐδαίμων ἦθελεν εἶσθαι ὁ κόσμος οὗτος, ἂν ἡ εἰκὼν αὕτη τοῦ Θεοῦ, τοῦ παγκοσμίου βασιλέως, ποτὲ δὲν ἐψεύδετο!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντοτε καλυτέρα τῆς ψευδολογίας. Τὸ ψεῦδος εἰς οὐδὲν ἐπὶ τέλους χρησιμεύει. Ἄν οἱ ἄνθρωποι ἐλάλουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν καὶ οὐδὲν εἰμὴ τὴν ἀλήθειαν, πόσον εὐκόλως ἡμποροῦν νὰ ἐνεργῶνται ὅλα αἱ βιωτικαὶ ὑποθέσεις; πόσος καιρὸς ματαιῶς τώρα χανόμενος εἰς τὰς συναλλαγὰς, ἤθελε κερδαίνεσθαι, καὶ πόσα δεινὰ, ὁ καρπὸς καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ψευδολογίας, ἤθελεν ἀποφεύγεσθαι!

Ἡ ὁργὴ καὶ ἡ κατὰρα τοῦ Θεοῦ ἔπεσον ἀμέσως ἐπὶ τοῦ πρώτου ψεύστου εἰς τὴν Ἑδέμ. Ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα ἐθανατώθησαν ἐν ἀκαρεῖ διὰ τὴν ψευδολογίαν των καὶ τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς βεβαίωσιν, ὅτι πάντες οἱ ψεύσται, καὶ ἂν δὲν τιμωρηθῶσιν εἰς τὸν κόσμον